

Sygn. akt. IV Ka 981/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

Sędziowie SO Wiesław Juchacz

SR del. do SO Igor Zgoliński

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 roku

sprawy **I. K.**

oskarżonego z art. 178a§4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Mogilnie

z dnia 19 lipca 2013 roku sygn. akt VIII K 216/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania eliminuje przepis art. 64§1 kk; utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 981/13

UZASADNIENIE

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była apelacja obrońcy oskarżonego **I. K.** od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z 19 lipca 2013 r. (sygn. akt VIII K 216/13), mocą którego oskarżonego uznano za winnego czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który skazano go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny – zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 lat, rozstrzygając także co do kosztów obrony oraz kosztów sądowych w sprawie.

Obrońca zaskarżył niniejszy wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze, podnosząc (na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k.) zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie surowej, a to z uwagi na nieorzeczenie kary wolnościowej. Domagał się warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności, a nadto orzeczenia obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz poddania się leczeniu odwykowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Niniejsza apelacja była zasadna wyłącznie o tyle, o ile wywołując postępowanie odwoławcze implikowała konieczność rozstrzygnięcia o charakterze reformatoryjnym, a to poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania przepisu art. 64 § 1 k.k.

Zauważyć bowiem należy, że przepis § 4 art. 178a k.k. penalizuje działanie sprawy polegające na tym, że ten dopuszcza się czynu określonego w § 1 art. 178a k.k. m.in. będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...) albo w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Czyn taki stanowi swoistą „recydywę”, a zagrożony jest surowszą karą, a mianowicie od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sprawca odpowiada wówczas w warunkach i granicach dyspozycji (ale i sankcji) przewidzianych w tymże przepisie ustawy, niezależnie od tych warunków i przesłanek, jakie statuowane są treścią przepisu art. 64 § 1 k.k. W przypadku zaistnienia warunków przewidzianych w art. 64 § 1 k.k., ustawa przewiduje „dodatkowe” zaostrzenie sankcji, a więc do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Tak więc, gdyby chcieć uznać, że w realiach przedmiotowej sprawy, mielibyśmy mieć do czynienia z czynem uprawniającym do przyjęcia działania sprawcy w warunkach tejże „recydywy podstawowej”, sprawca odpowiadałby (czy też mógłby odpowiadać) w granicach dwukrotnie kwalifikowanej (podwyższonej) sankcji, albowiem nie tylko w ramach ustawowego zagrożenia przewidzianego treścią art. 178a § 4 k.k. (typ podstawowy przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. przewiduje zagrożenie „tylko” karą grzywny, ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do lat dwóch), lecz także byłaby możliwość jej „dodatkowego” zaostrzenia wedle treści właśnie przepisu art. 64 § 1 k.k. („do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę”). Taki stan rzeczy zaś z oczywistych powodów musi zostać uznany za niemożliwy do zaaprobowania.

Podstawą skazania, a w konsekwencji także wymiaru kary, w warunkach ustalonych w przedmiotowej sprawie, może być zatem wyłącznie przepis art. 178a § 4 k.k., co powoduje, że wymierzona oskarżonemu kara winna być limitowana wyłącznie wysokością ustawowego zagrożenia za ten właśnie występki, którego istota polega właśnie na tym, że sprawca dopuszcza się tożsamego czynu w stanie nietrzeźwości, m.in. w okresie obowiązywania orzeczonego uprzednio zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Równocześnie, uznać należało, że nie był zasadny zarzut apelującego dotyczący wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary z uwagi na nie orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania. W tym zakresie należałoby przede wszystkim odesłać do tej argumentacji, jaka została przywołana przez sąd pierwszej instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (s. 6 – 7). Niezależnie jednak od zawartej tamże argumentacji, skonstatowania wymaga nadto to, że stosownie do treści przepisu art. 69 § 4 k.k. „wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Innymi słowy, zasadą jest, że wobec sprawcy tego rodzaju przestępstwa orzeka się karę bezwzględną pozbawienia wolności. Przedmiotowa apelacja natomiast nie dostarcza jakichkolwiek rzeczowych argumentów, które uprawniałyby do uznania, że w tejże sprawie mielibyśmy mieć do czynienia właśnie z wystąpieniem takowego, „szczególnie uzasadnionego wypadku”. Niechybnie nie może przekonywać do tego stwierdzenie, że skoro dotychczas orzekane wobec sprawcy kary bezwzględne pozbawienia wolności nie przyniosły pożądanego rezultatu, to tym razem miałyby to uzasadniać zaistnienie tejże przesłanki (na którą zresztą obrona się nie powołuje) i wymierzenie kary o charakterze wolnościowym.

Rozstrzygnięcie odnośnie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadnione było treścią przepisów art. 634 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k., mając na uwadze rodzaj orzeczonej wobec oskarżonego kary, a także jego obecną sytuację życiową.